

M. MICHAELE DE LIGNÉ, Doctore Medicò, Moderatore,

Am I your Son?

815

V M A N I corporis vnum & fingula bonum fanitas, optima forma robur, formæ venustas & dignitas necessariò comitantur. Atque quod vivunt fiant, præceptis vitii quicquid animantium, à naturâ & condicione pueri uendos incurfus. Ab hac porro fuis quali numeris compeditur, ut ne casus effe amat, ita in ijs regendis maior difficultas. Sed hinc pariter & genus quodvis hominum, queis inculcata valetudo non obicit, præceptis effectiva pars illa, quæ vitiofum corpus emendat κατὰ φύσιν. Suos quidem omnis ætas & genus medicos tamen caligatori fumma ac præcipua puerorum & fenum cura effe debet.

LII, quantūcunque affluant nativi caloris & humidi principij viget, ac neque repabiliter diffuentis vbertate, nisi medicē nutrantur, futuri tandem sunt iliadi malorum & morborum obnoxij, curisque ac tadio confectē. *(ἐκείνην γὰρ ἡλικίαν ἀποκαλεῖται καὶ φάρμακοις ἀσθενήσαντες)* non tamen annos viſuri. Horum, vt pote ad occaſum vitæ vergentium & iam principj virtutē pauperatae ac potius labilis, aut nullā aut fugax valetudo eſt. A ſeneſcentia quidem, naturalis affectus, non opus natura, vel ipſa morbus eſt, iſq; ἀφικτός & immedicabilis, vel morbum exarsit. *(ἀπὸ τοῦ πυρὸς τῆς ζωῆς ἐκείνης οὐδὲν ἔτι δύναται βοηθεῖν)* Non enim morboſo conueniente, κίνησις, ſenij moram & ſenium μὴ ἀμύνεται pollicetur ac pręſtat, & proprię χαρακτικῇ nominatur. Aëris & cœli clementer virtutes, ad vitam ſanctiorē, non ſunt quantūcuq; neceſſariās hīc non moramur, ſolum mutare non omnes queunt. Labores autē mortifq; corporis ſenis minuendi, non omnino prohibendū, ſed moderatim agende videntur: proinde ab alimentorum facultatibus maius ac ſolidius adiumentum.

X ea porro, quæ propè infinita est, τῆς τροφῆς συλῶ, secundum id latius & vice latius, idest penè solum ac frequenter, exhibendum alimentî genus, quod leuissimâ alteratione, vt citò ac probè nutriat, indigens, succi bonitatis corpori innoxius ac innoxio sanguinem producens, partes omnes mirum in modum recreans ac roborans, non segniter quoquoersum peruadens; id omne præstare valet inquit corpus, quod in præcipuis puerili potest accedere. Equidem pueris, quorum ætas morbus non est, optimum & conuenientissimum id alimentum, quod est ortum omni vinct præcipuis simillimum; lac putâ, dulce, candidum, splens, subipî continuum, ἀμεινότης, nullam odore aut sapore peregrinam qualitatem præ se ferens; quippe quod est ortum, succulentorum ferè omnium est & censi debet ἐν χυμῶ τῆς τροφῆς αὐτοῦ: còque solo (vt subruini pectum fœtus, & infantes aluntur, olîmque Sotrates & pueri maxime vitam fulcuntur) possent fenes, quod quot annorum sint, cum omnes frigidi fœci audiant, pauci sanguinis, & modico victu indigentes, iminentem de præcipuis vitæ necessitate maxillum inhibere, quod superest calorîs vbertim fouere, atque itâ probè enutriti: si in profligandâ vitæque ætatis ametriâ, tota relegendorum ævi conditio, lenum ratio collocata merito videri possit.

ERVUM, ut magno ac perenni prouentu excrementorum laetetur, quia in aliis modis corpora, vimque expultricem habent imbecillam, & viscerum παρὰ διατέλειαν οὐκ ὑπερτίει, epoto laetis, quod fane utcumque excrementitium est, & igitur penitus, & inchoanda multo flatu distenduntur, crassioribus fucis obstruuntur, aut meatibus vinaris impactus lapides adheret. Quae ut sedulo caueantur, querenda est corporis virescencia & praefida fuit, quae non modo calefaciant atque humectent, qualia sunt boni fucci & facili coctionis edulia, balneum aquae dulcis & χαλαρῶδες, laxa dieta, quae, & in cibis bouis: sed etiam humorum inutilium cumulum, leuiter siccando, tenuando, coquendo, euerrendo, longè minore faciant, fenum paulo timidioris aetatis, anxietudini, iugi peritilio medeantur. Haec autem eximias doses, si quid aliud, habet vinum τὸν φορτικὸν πρὸς σπέρματιν ἐκβαρμύσσον, vinum ex humidis nutrit perit, quod relictis alijs languinem, alijs fecundum semen putare. Atque id quidem ad fanitatem & robur à Deo concessum, non in vindictam & supplicium, neque ad laetitia & voluptatem: quamquam vinum debemus homines, quod soli animantium non sitientes bibimus; vinum ut pueris infestissimum, nisi fuerit ὑδαρῶδες, ita proculatū & grandaeus apprimè vitale, nec minus aut infirmis auxilium allaturum, quam lactentibus benignus ille & lucuis mammarum liquor.

ELIGENDVM tamen est, cum non videatur senibus *καταφύλασσι* ἀπὸ ὀλιγοφθωρίας, tenuis & aquosum, diffusum & saccatum, vt pote ἐξυγερῶς μοι; nouellum κλειδύτης ἑρπαζόμενον, nimia vetustate anarum aut eductum, detersum & asperum, crassum ac nigrum, quanquam διαμεινύτων. Quod hornum est, vel alterius anni, οὐκ αἰδὲς ac παλινόφρον, molle ac tenerum, non in odorem, colore glauco, vitiatum fuit αὐτῆς, substantiæ mediocriter, aquâ non nihil temperatum, validissimum & suauissimum senibus remedium est; quo nimirum facîle, διὰ τῆς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἀποκατάστατον, aluntur vires colorque hominum, feigniores ac pauciores spiritus refocillantur, partes carnosæ solidæque omnes viuifici caloris humorisque mopi turbiditate non funditis exarecant, quasi rore nocturno perfunduntur, crudi crassique humores attenuantur, coquuntur, edomantur; ferum, quod plurimum redudat in senili corporis, non minus indoles educitur, blanda anathymiasis somni parens obrepit, metus ac moror, curæ & molestiæ, seniorum cruciæ, aut spe aut obliuione delinunt soluantur, animus quandoque durior emollitur, asperior ac rigidior ὑμέρωτος euadit & εὐπλαστέρως, vino sensim delibutus ac cjuratus.

Ergo Vincit ac Sensus

U. S. P.
BIBLIOTHEQUE

Proponebat Lutetiae LEO LE TOURNIER, Rhedonensis. A. R. S. H. M. DC. XXXV.

RS. Rhedonensis. A. R. S. H. M. DC. XXXV.